

Co oči nevidí aneb život pod slunečnicí

Byl krásný slunečný den. Jarmilka Mrkvičková se rozhodla, že utrhne mamince nějakou kytičku. Vydala se na zahradu. Na zahradě už bylo všechno v plném proudu. Obzvlášť tam úplně vzadu, pod nádherně rozkvetlou slunečnicí. Každý hmyzák tam dělal to, co měl, a tak si vzájemně nepřekáželi. Včelka Marcelka opylovala květ slunečnice, mšice Kiki a Viky se usadily nedávno pod květem a teď tam ohlodávají staré lístečky. Mravenčí kolonie jejího veličenstva královny Henrietty XIII. má mraveniště hned u kořínků slunečnice a pečlivě se o ně stará. Slimák Rostá se vlastně jen tak povaluje ve stínu, ale všichni už si na to zvykli, takže to nikomu ani nevadí. Beruška Miluška vždycky létala sem a tam po celé zahradě, aby se dozvěděla všechny novinky, co se kde stalo. A nakonec motýl Čenda, který dával pozor, jestli všichni dělají to, co mají.

Jarmilka se rozhlédla po zahrádce. Nejvíce se jí líbila slunečnice, která rostla úplně vzadu u kompostu. Rozběhla se k ní. První ji zahlédla беруška Miluška. Jakmile zjistila, že se obr řítí přímo k jejich slunečnici, letěla rychle informovat svoje kamarády. „Zachraň se, kdo můžeš,“ křičela, co jí síly stačily. Všichni se schovali do svých domečků. Stihli to jen tak tak – Jarmilka už je tu! Mšice najednou ucítily, že se s nimi hýbe celý svět. Vzdalovaly se čím dál více od místa, kde prožily celý svůj život, a strašně se bály, co se s nimi stane.

Jarmilka donesla slunečnici domů a vybrala tu nejkrásnější vázu. Nalila do ní vodu a opatrně do ní dala slunečnici. Pak zavolala maminku. V tom se stalo něco podivného. Když přišla maminka do pokoje, Jarmilku nikde neviděla. Ta slunečnice totiž byla kouzelná. Zmenšila Jarmilku do malinkatého broučka a přemístila ji na zahradu ke kompostu, kde slunečnice dříve rostla. Všude pobíhali nešťastní broučci. „Co se vám stalo?“ ptala se Jarmilka. Včelka Marcelka naříkala: „Přišla jsem o svoji nejsladší květinu, ze které byl ten nejlepší med pro naše larvičky.“ Potom Jarmilka potkala mravenčí strážce Igora a Ignáce, kteří se jí ptali: „Neviděla jsi někde naše kamarádky mšice Kiki a Viky? Zásobovaly celou naši kolonii vynikající medovicí a teď se někam ztratily. Naše královna Henrietta XIII. nám dala za úkol je najít.“ Slimák Rostá nadával, že na něj praží ostré polední slunce, protože mu někdo odnesl slunečnick. „Teď abych hledal jiné místo na moje oblíbené povalování, jinak se tady upeču zaživa,“ bručel na Jarmilku. Nejsmutnější byl ale motýl Čenda. „Proč tak moc pláčeš?“ zeptala se Jarmilka. „Přišel jsem o všech 37 dětí! Nějaký obr sem přišel a utrl slunečnici, na kterou moje žena nakladla vajíčka. Já jsem je měl hlídat, ale proti té obryni jsem neměl žádnou šanci,“ odpověděl motýl. V té chvíli si Jarmilka uvědomila, jakou katastrofu způsobila, a vykřikla: „já to všechno napravím!“ To byla kouzelná věta, která ji proměnila zpátky na člověka.

Jarmilka rychle běžela vrátit mšice Kiki a Viky k mravenčí kolonii, list s motýlími vajíčky přinesla zpět Čendovi a pro slimáka Rostu vyrobila nový slunečnick z velkého lopuchového listu. Potom zasadila několik semínek slunečnice, aby pro všechny malinkaté kamarády vyrostly nové květiny. A slíbila, že už nikdy nebude kytičky trhat. Zjistila totiž, že existují další světy, které její oči nevidí. I když chtěla udělat radost mamince, ublížila tím někomu jinému.

A tak vám Jarmilka radí: „Vždycky se nejdřív zamyslete nad tím, co chcete udělat, protože není pravda, že co oči nevidí, to srdce nebolí.“